

bestemmelse at foretage en nøjere beskrivelse af bestyrelsens opgaver og kompetence.

Forslaget fastslår dels, at bestyrelsen har den almindelige ledelse af filminstitutts virksomhed og i overensstemmelse med nugældende praksis suverænt fordeler den af ministeriet til rådighed stillede bevillingsramme på de i § 2 opregnede støtteformål, dels fastlægger det kompetencen med hensyn til dispositionerne over bevillingerne til de enkelte støtteformål. Efter bestemmelsen har bestyrelsen den endelige administrative afgørelse med hensyn til dispositioner over bevillingerne. For så vidt angår ydelse af tabsudligning i henhold til § 2, stk. 1, nr. 4, er den endelige afgørelse dog henlagt til den i § 7 nævnte filmjury. Efter gældende praksis administreres ordningen for så vidt angår § 2, stk. 1, nr. 1-3, således, at konsulenterne har den kunstneriske afgørelse, medens bestyrelsen påser, at de af filmkonsulenterne støttede projekter ikke strider mod gældende lovgivning.

§ 17 medfører, at mindst 25 pct. af de til produktion m.v. afsatte midler skal reserveres til børnefilm.

Til § 5

Bestemmelsen er en uddybning af den gældende lovs § 12, stk. 2, og fastslår udtrykkeligt, at instituttets daglige ledelse forestås af direktøren, som ansætter instituttets øvrige personale, bortset fra filmkonsulenterne, som efter § 6 ansættes af ministeren. Man har fundet det hensigtsmæssigt at opretholde den nugældende regel om direktørens ansættelse med tidsbegrænsning, men med mulighed for genansættelse.

Til § 6

Filmkonsulentordningen indførtes ved 1972-loven, hvor filmkonsulenterne afløste det hidtidige filmråd. Den i den gældende lovs § 13 beskrevne ordning foreslås videreført, omend med visse ændringer. Efter den gældende lovs § 13, stk. 1, ansættes der »mindst 2 filmkonsulenter«. I praksis har der kun været ansat 2 konsulenter, som hver har haft rådighed over halvdelen af de afsatte støttemidler, og systemet har været, at ansøgere har skullet kunne henvende sig til hvilken konsulent de ønskede, og i tilfælde af afslag fra den ene kunnet henvende sig til den anden konsulent. En sådan ordning, hvor en filmkonsulent alene bærer ansvaret for en støttebevilling og dermed kan lægge sin egen filmkunstneriske linie, indebærer fordele, medens omvendt en kollegial behandling af

støtteansøgninger ville kunne give en mere nuanceret bedømmelse, end hvad der er tilfældet, når ansøgninger kun behandles af en enkelt konsulent. Det kunne derfor overvejes at indføre en kombination af de to systemer, f.eks. således, at en del af støttemidlerne disponeres af et råd af 3 filmkonsulenter, medens resten fordeles med 1/3 til hver enkelt disposition. En sådan ordningsfunktionduelighed og oprettelsen af en yderligere konsulentstilling forudsætter en betydelig forøgelse af støttemidlerne, men muligheden for indførelse af et sådant system er i lovforslaget holdt åben ved at angive antallet af konsulenter til »indtil 3«.

Efter gældende lov skal konsulenterne være uafhængige af brancheinteresser, og de ansættes for indtil 2 år med mulighed for forlængelse for en 2-årig periode.

Kravet om brancheafhængighed kombineret med et nødvendigt krav om kendskab til mediet har i praksis skabt rekrutteringsvanskeligheder. Det må imidlertid anses som nødvendigt at opretholde kravet om fuldstændig økonomisk uafhængighed af filmbranchen, så længe stillingen som filmkonsulent beklædes.

Den nuværende ansættelsesperiode - 2 år med mulighed for forlængelse én gang - har vist sig at være lovlig kort. For en konsulent, der ikke selv har professionel erfaring i filmproduktion, tager det erfaringsmæssigt det meste af det første år at sætte sig ind i selve systemet. Ansættelsesperioden foreslås derfor forlænget til 3 år med mulighed for forlængelse én gang og således, at stillingen skal oplås ledig ved udløbet af en ansættelsesperiode.

Svækkelsen af det traditionelle faste produktionsmønster med en begrænset kreds af produktionselskaber, som varetog den samlede spillefilmproduktion, har bevirket, at konsulenterne sammen med instituttets sekretariat i et vist omfang under en films finansieringsfase har måttet overtage den hidtidige producentfunktion. Da det ikke uden videre kan forventes, at det nødvendige branche- og finansieringskendskab er til stede hos de kvalificerede konsulentemner, overvejes det at supplere konsulentansættelserne ved, at filminstituttet efter behov til et filmprojekt kan knytte en »producer« til varetagelse af instituttets interesser i den tekniske og økonomiske tilrettelægnings af det enkelte projekt.

Om praksis vedrørende konsulenternes kunstneriske afgørelse ved dispositioner over støttemidlerne henvises til bemærkningerne til § 4.